

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **N. K.**, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Kloknerova 2212/10, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2007, č. j. OAM-1394/VL-20-K01-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 2. 2008, č. j. 28 Az 31/2007 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Umara Switata **se určuje** částkou 4800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2007, č. j. OAM-1394/VL-20-K01-2006, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 20. 2. 2008.

Rozsudek žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl včas podanou kasační stížností doplněnou podáním ze dne 6. 6. 2008. Uvedl, že správní orgán a krajský soud nezjistili přesně a úplně skutkový stav věci, shromážděné důkazy nebyly úplné, chybí logická vazba mezi rozhodnutím a jeho podkladem. V zemi původu je stěžovatel ohrožen na životě, nemá se kam obrátit o pomoc, stát takové poměry trpí a podporuje je. V daném případě jde vedle důvodů opravňujících udělení azylu dle § 12 zákona o azylu (založených dřívější angažovaností stěžovatele v politickém životě Kyrgyzstánu) i o důvody humanitární podle § 14 citovaného zákona. Dále poukázal na porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod ve spojení s rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech C. V. z roku 1991, a V. z roku 1991. Odkázal též na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků (dále jen „Příručka“), podle něž je nutno přihlížet ke kumulativním efektům různých záporných faktorů, které samy o sobě ještě nepředstavují pronásledování. Dále upozornil na čl. 43 uvedené příručky, který stanoví, že opodstatněné obavy z pronásledování se nemusí nutně zakládat na vlastních osobních zkušenostech žadatele o poskytnutí mezinárodní ochrany,

dostatečné mohou být zkušenosti např. jeho přátel, příbuzných, dalších členů stejné rasové nebo společenské skupiny atd. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu ve znění účinném od 13. 10. 2005 spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel mimo jiné namítá, že nebylo přihlédnuto k článku 43 Příručky a ke skutečnosti, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Nejvyšší správní soud uvádí, že v rozsahu těchto námitek je kasační stížnost v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s nepřipustná a zdejší soud se jí nebude zabývat, protože se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

V rozsahu zbylých námitek kasační stížnost přípustná je a Nejvyšší správní soud tak mohl pokročit k posouzení otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (ve smyslu § 104a s. ř. s.).

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatel namítl zejména porušení povinnosti spolehlivého zjištění skutkového stavu žalovaným a nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu, avšak bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu. Omezuje se pouze na obecná tvrzení typu: „*správní orgán se nezabýval meritem věci. Politická a humanitární situace v Kyrgyzstánu je obecně známá*“, či „*správní orgán dostatečně neshromáždil poznatky o zemi původu z nezávislých a objektivních zdrojů, jako např. od organizace Amnesty International*“. Poukaz na čl. 53 Příručky rovněž není doplněn žádným konkrétnějším tvrzením, z něž by bylo možné vyčíst, proč dopadá na stěžovatelovu situaci. Totéž platí pro stěžovatelův poukaz na porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod ve spojení s rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech C. V. (1991, A-201) a V. (1991, A-215). Opět je provázen pouze ničím nepodloženým tvrzením, podle něž znamená návrat do Kyrgyzské republiky pro stěžovatele přímé ohrožení jeho života. Takto obecně vymezené námitky již byly předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 22/2004 - 42, www.nssoud.cz. Tvrzení o nedostatečném shromáždění poznatků o zemi původu z nezávislých a objektivních zdrojů navíc neodpovídá skutečnosti, protože jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, správní orgán vycházel při svém rozhodování z relativně široké palety zdrojů, mezi nimiž byly zastoupeny i zprávy nevládních organizací (International Crisis Group a International Helsinki Federation for Human Rights). Ze stěžovatelových podání nelze žádným způsobem vyčíst, jaké odlišné a pro danou věc podstatné poznatky by měly plynout zrovna ze zpráv Amnesty International.

Nutno dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Žalobci byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 6. 6. 2008, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 4800 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu